

**CENACLUL LITERAR – ARTISTIC
PHOENIX**

CATHARSIS

**Revistă trimestrială de literatură și artă
vizuală**

Editată de cenaclul Phoenix – Călărași

Numărul 1 – iunie 2022

SUMAR

POEZIE

Ana Larisa Gheorghe
Corina Mihaela Soare
Ștefan Oprea

PROZĂ

Cristian Pavel

CRITICĂ LITERARĂ

Nicoleta Stanciu

ARTĂ PLASTICĂ

Valerie Blanche

IN MEMORIAM – POETII BORCEI

Gheorghe Nuță

CUVÂNT ÎNAINTE

NUMĂR ANIVERSAR

Cenaclul a fost înființat pe data de 27.06.2012, prin adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare și semnarea Protocolului de colaborare cu Centrul Cultural Județean Călărași, la data sus-menționată, membrii fondatori fiind Nuță Gheorghe, Iacob Rodica și Chiru Nelu iar din partea C.C.J. - domnul Dinulescu Radu.

Cenaclul are ca principal obiectiv descoperirea și susținerea talentelor literar - artistice din municipiul și județul Călărași, promovarea lor pe plan local și național. În cei 10 ani de existență de la 3 membrii s-a ajuns la 76, 14 din aceștia publicând și lăsând în cadrul cenaclului 34 de titluri (versuri și proză).

Deasemeni au fost editate două plachete "Mărțișorul literar - Muguri de cuvinte" și "Municipiul Călărași - De-a pururea tânăr" dar și o lucrare colectivă, Antologia "CATHARSIS".

Cenaclul este deschis tuturor iubitorilor de Artă, Literatură și Frumos de pretutindeni, funcționează pe lângă Biblioteca Județeană "Alexandru Odobescu" din municipiul Călărași, poate fi contactat pe Facebook Grupul - "Cenaclul PHOENIX 2012".

membru fondator Nelu Chiru

Ana Larisa Gheorghe

DURERE

În spatele pleoapelor închise, ochii mă dor
Ca sfere enigmatice de somn și stare
Și-n tot destinul lor interior
Rotundul lor de carnea mea mă doare.

Din spatele stelelor aprinse, ochii mă dor
Cu forma lor de raze și de alunecare
Din tot acest tablou interior
Mă conturez a liniște, spre soare

În spatele sferelor închise, văzul mă doare
Orbirea ca un somn mi se-nfiripă
Și de așa trăiri interioare
În mine, spaima orei însăși, țipă.

AM UN GOL

Am un gol, arunc în el cuvinte
Cîntece și cărți și poezii
Mii de pagini albe, înainte
Stau acestei guri de fluturi vii

Am un gol care devine stare
Alb, ca un dicționar, înghite,
Nelumești înfrigurări sub soare.
Nelumești și nefirești, cuvinte.

Am un gol ce mă conține-n sine,
Am un gol preaplin în spațiul meu,
Am un gol pe care-l port cu mine
Și pe care-l cheamă Dumnezeu.

NOAPTEA MARELUI SOMN

Mi-e somn, atât de somn încât mă doare!
Atât de dor, că pot uita să fiu!
Atât de vis, că pot dormi uitare,
În ochiul tău de verde sângeri!

Se diluează starea ce rostește,
Un adevăr mai vechi, prelins din mine,
Și-n gânduri vii, sub tâmpile, putrezește
Această candelă de vămi străine.

O port trecând într-o uitare veche,
Mă poartă-n sine, reciproc și sferic,
Iar ochiul meu răsună în ureche,
A dălți de beznă arsă și-ntuneric.

Din gând în gând, mășor cu nopți de ceară,
Rotunde stele, lunecând ușor,
Transform în vreme, orele ce zboară,
Din timp absurd în timp interior.

DESEN

Veneai înspre mine ca un timp
Pe care-l coborai spre însurare,
Îmi desenam în măduvă un nimb
Și-mi bănuiam în vene, soare.

Mă desenai din miriște și văi,
Cu pletele arzîndă a culoare,
Te desenam din tine înspre noi,
Și din răspuns în întrebare.

Te întorceam la esențe și semn,
Recules de sub timp în secunde de zare,
Te alergam în fluturi albi de lemn,
Care piereau, agonizând uitare.

Te descriam cu aripi și șei
Și te respiram enigmatic, ermetic,
Te auzeam cum lumina o-nchei,
Cu noduri mirosind a întuneric.

Și te purtam în cortegii de fum,
În viscol de furii și flori de mirare,
Pe liniștea din nefirescul drum,
Ploua cu asurziri interioare

Corina Mihaela Soare

MI-E POEZIA SEACĂ ȘI SĂRACĂ

A mai trecut o zi, chiar două zile
Și versul se-nvechește ca și noi,
Răspunsuri așteptăm să ne găsească
Și noi plecam doar chinuiți și goi.

Mi-e versul trist de-atâta așteptare
Ți-am scris așa, să mă-nțelegi,
Dar te uitai pe rânduri oarecare,
Nevrând să vezi cuvintele întregi.

Și-am povestit în poezii iubirea,
Aș vrea din nou să mă topesc în ea
Și m-aș schimba pe mine cu tăcerea
Să nu te mai aud în mintea mea.

Mi-e poezia seacă și săracă,
Ți-am fost cuvânt și strigătul culori
Și mâine de-ai veni strângând în brațe
Din file... am rămâne cititori

SĂ NINGI

Aștept să ningi în sufletu-mi de toamnă
Mai bine frig decât un cald banal,
Te strig să scuturi nori în miezul zilei
Nu vreau nici soare, nici ceva letal.

Aștept să ningi cu mine chiar de mâine,
Să cad în brațele-ți de noi zăpezi,
Să-mprăștii alb din sufletul de humă
Și să m-aduni pe unde-aș vrea să vezi.

Aștept să ningem amândoi în vise,
Să ne trezim în volburi și vâltori,
Să ne găsim la capătul de lume
Trecută-n zbor de nouri și ninsori.

Să ne oprim pe aripi de zăpadă
Iar lumea am privi-o printre nori,
Pe șubrezi umeri vara ne așteapă
Chiar nu-i departe, de visezi culori

MI-AMINTESC DE CUVINTE

Cât de multe cuvinte formează tăcerea...
Mă rezem cu gândul de drumul uitat,
La capătul lui m-ascund după lună
Scriindu-ți cu voce, cuvântul oftat.

Mă trezesc sentimente ce cad amețite,
Din ochi pică lacrimi și gesturi lipsesc,
Un ceas se ridică deasupra luminii
Când noaptea se duce dar stele lucesc.

Filigranul luminii își schimbă culoarea,
Mi-amintesc de cuvinte lăsate zălog,
Împletesc dimineții din versuri chemarea
Dar tăcerea revine și degeaba mă rog.

ÎȚI PLACE

Ce-ți place să te joci cu mine
Din când în când, mai rar, mai des,
Până o vrajă ne mai ține
Și felul tău neînțeles.

Îți place-a mea rostogolire
Și-al meu păcat transfigurat,
Îți place chinul meu în zile
Și felul meu neîmpăcat.

Îți place taina și misterul
Și-ți place să le descifrez,
Îți place vârful, apogeul,
Îți place-n cer să te visez.

Pe chipul tău e numai soare
Și norii sunt... de niciun fel,
Nu plouă peste el o ploaie
Să lăcrimeze el pe el.

Ești un nebun și nici nu-mi pasă
Ce spune lumea când și când,
Tu pentru mine ești acasă
Și eu te-aștept să vii oricând

Ștefan Oprea

MASLU DUPĂ SEX

De ce nu fumez eu niciodată pe plajă? Pur și simplu nu mă-ncumet...

Nu-mi permite sufletul s-O afum,

Este păcat să fumezi de față cu Dumnezeu, oricum,

Mai ales lângă mare, prin marea de ceață.

”N-am întâlnit niciodată marinar ca dumneata”, mi-a zis odată,

M-am înecat cu cafeaua când am auzit-O.

Era dimineață, așa că am stat pe plajă, eu pe nisip, Ea, s-a-ntins pe jos,

Pe patru sute de mii de miraj,

Ea, epitom al frumuseții cu pojghiță de lapte fiert, spumă albă.

”Ești viril”, îmi mai zise, nu i-am dat atenție, credeam că mă tachina,

Ca apoi să aflu că vorbea serios, aruncându-se peste mine și am înghițit-o toată,

Cam sărată...

I-am înghițit mirajul, m-am bălăcit în el, l-am băut pe tot și m-am îmbătat, vai steaua mea.

Îmi amintesc că am stat acolo, pe nisip, se făcuse noapte.
Am făcut ca toți dracii, ca toți satirii Ei.
Îmi amintesc că venise noaptea și mă băgam cu capul la
fund, antrenat într-un fel de botez păgân.
Urlam diatonic numele ei, ore-nșiruite la nesfârșit, până
când am auzit din zare
Sfântul Maslu-n depărtare... M-a certat și m-am căit,
Ca apoi să realizez: eu sunt doar un falic simbol
În prezența ta, Saturn.
Ești un stenic, Tu ești Venus!
Pentru a mea suferință, tu, cu Bachus
M-ați orbit, mi-ați furat din ambitus,
Ca El să nu îmi audă strigătele de nebun,
Nebun pentru El – pentru Dumnezeu.
Așa că acum stau în noapte și ascult Sfântul Maslu.
Iertare...
Iertare...
Iertare...

DUȘ NECONVENȚIONAL

Uneori vreau să ies afară nespălat,
Însă mereu realizez asta după ce m-am înmuiat în cadă și
zăresc
Săpunul scăpat între chiuvetă și veceu.
Ăsta-i noul meu ceas, p-ăla cu limbi l-am spart de nervi,
când jucam canastă.
Acum, de fiecare dată când vreau să știu cât timp a trecut
de când n-am mai vorbit cu ea,
Fac duș și-mi belesc ochii la bucata de săpun.
Deci cum ziceam, uneori simt nevoia să-mi pun haine la-
ntâmplare
Peste corpul ne-mbăiat și să ies să mă plimb.
Oricum nu mă cunoaște nimeni,
Nu mă salută nimeni, în afară de băieții de la magazinul
cu spirtoase.
De multe ori am poftă de ceva de băut, ca acum.
Merg și iau lămâi, apoi merg la colț pentru băutura,
Tipul de la tejghea mă salută,
Eu, în cel mai fericit caz îi arunc un ” mai du-te dracului,
bulangiule,,
După aia mă întorc și mai iau niște lămâi.
(Cu celelalte am spart câteva sticle de whiskey)
Ajuns înapoi în apartament, mă descalț pe hol,
Sprijinindu-mă de frigier cu umărul. De când nu l-am
mai deschis...
Cred că zucchini ăia din ladă au început să facă deisme
despre mine,
La cât timp a trecut de când nu m-au mai văzut la față.
Mă-ntorc în baie,

Azvârl lămâile-n cadă, le confund cu picioarele mele
palide de ateu
Și mă ușurez pe ele;
Sparg sticlele de vermut și ies cu picioarele ude pe gresia
și mai udă,
Mai jegos ca niciodată.
Când să dau să mă culc, țârâie automatul de vești
proaste.
Îl ridic cu o cumsecădenie hilară pe capul meu și îl lipesc
de perciunile lung și transpirat.
Aud o chestie umană.
E cam rece, dar are sâni cu siguranță.
E Svetlana.

Cristian Pavel

— Liniște! Ucigașul e printre noi!

Becul licărește în pustiul ce învăluie muntele nins. Conacul din vârful stâncii abrupte tronează deasupra prăpastiei întunecate. Fereastra se lovește insistent de cadrul crăpat. O înhață vântul înspăimântător care risipește umezeala între lemnele cabanei. Adăpostind o familie diferită, construcția etajată rămâne umbrită de timp în tărâmurile obscure.

— Spirite... Ai, mi-ați adus spiritele în casă? se interesează temător bătrânul.

Oprindu-se din croșetat iritată, bătrâna îl dojenește:

— Măi, bărbate, nu mai abera! Auzi la el, a început să vadă spirite. E clară treaba: o ia razna.

— Fantome, bolborosește el. Nu mi-au plăcut niciodată.

— Ar trebui să le suporti. Fiica noastră e spiritistă. Bătrânul ar vrea să îi acopere gura, doar că zace în patul

bolii, departe de masa de lucru la care croșetează bunica. Se zbate să-și ridice picioarele neputincioase. Tremuratul maladiv zgâlțâie oasele 223 fragile. Coloana strâmbă își mută vertebrele încovoiate într-o postură cumplită. Măduva emite durerea către degete. Dispare curând. O altă paralizie nevinovată... Totuși, buzele nu rămân înmărmurite:

— Nu e spiritistă, e clarvăzătoare.

— Ca să îți prezică ție moartea, comentează bătrâna. Lasă, pot fi eu clarvăzătoare... Doar până mâine, poimâine o mai duci, că la cum arăți, mult nu te mai ține. Acum taci! Fiica noastră trebuie să se concentreze.

— Mi-ați adus fantome în casă, repetă el îngrijorat. Îmbătrânită timpuriu, Eliza își răsuțește anostă buclele cenușii pe scaunul de lângă ușă, în timp ce răsfoiește cartea de vrăji. Caută semne că entitatea îi este alături. Și-n această așteptare prelungă, imaginația o poartă către copilărie. Deși acele vremuri i se arată în ceață, de parcă nici n-ar fi existat, spiritista își aduce aminte că pasiunea pentru magie neagră a înflorit treptat. Sora ei mai mică, neputând să stea locului măcar o clipă, se întreba cum de reușește Eliza să rămână în același colț, bolborosind incantații.

— Oprește-te din tropăit! pufnește spiritista.

Sora ei se răsucea prin cameră de jumătate de oră. Se oprește tensionată. Se apleacă lângă trenuleț, mângâind părul băiețelului.

— Nu-ți face griji, puiule! Suntem doar noi cinci.

— Doar noi, pe naiba! se răstește bătrânul. Nu-l mai minți pe ăsta micu'. Bine ar fi să afle cum își pierde timpul mătuși-sa. Cu vrăjitorie.

Deoarece nu îl bagă nimeni în seamă, după câteva secunde de tăcere, bărbatul șoptește secretos:

— Cu vrăjitorie!

— Ia mai închide gura, moșneagule! Își pierde cumpătul tânăra mamă, dezvăluindu-și tonul bărbătesc. Tu ai insistat să găsim o distracție duminicală. Sfârșit de săptămână în familie. Oricum suntem tot timpul doar noi. Ce m-am săturat! Îți place trenulețul, mami?

— Ciu-ciu! urlă băiețelul, ridicând praful de pe șinele improvizate din niște șipci. Este îmbrăcat subțire. Nu a învățat încă să meargă, nici să vorbească. Își petrece zilele pe podeaua umedă.

— Nu te neglijează mămica niciodată, pui! Când or fi trecut patru ani? Repetă după mine, pui: patru. Știi că mami are grijă de tine. Și nu te va lăsa niciodată să ieși din casă, pentru că nici mami nu a ieșit vreodată. În schimb, mătușa Eliza a încercat cândva să deschidă ușa... — Gata! E îngrozitor; oprește-te, dragă! o imploră bătrâna. Nu trebuie să ne amintim de acel incident. Bătrânul își potrivește perna, bombănind:

— Nu-i mai ascundeți lucruri. Spiritele nu ne lasă să plecăm de aici! Suntem blocați... Ce tâmpenie mare am făcut când am invocat demonul alături de noi!

— Tu să nu-mi terorizezi copilul, moșneagule! se răstește amenințător sora Elizei. În timp ce se ridică, părul de pe picioare este dezvăluit pe sub fustă. Trupul solid, de luptător amazonian, începe să dea iarăși ture prin încăpere.

Spiritista îi privește mirată pe ceilalți patru.

— Nu ați auzit? Printre noi se găsește... un ucigaș! Bătrânul începe să tremure.

„Fantomele sunt periculoase. Va trebui să mă salvez.” Tânăra urmărește pustiul de la fereastră. „Nu cred că sora mea are puteri paranormale!” Pardoseala este clătinată sub pașii agitați. „Oare ce se găsește dincolo de pustiul? Mama ne-a spus mereu că lumea e plină de spirite malefice. Întotdeauna am simțit nevoia să părăsesc această locuință stranie.” Surâde mincinos către Eliza, apoi analizează cu atenție bătrâna. „Ce scamatorie puneți voi la cale?” În curând, ochii masculini i se limpezesc. În sfârșit... Știe ce se pune la cale.

„Ciu-ciu!” Băiețelul nu înțelege ce se întâmplă. Oare de ce sunt speriați cu toții?

Bătrâna se oprește enigmatic din croșetat. „Afară se află o lume grețoasă. Câtă ipocrizie dincolo de lemnele cabanei!” Îi place jocul. Puțină aventură nu-i strică nimănu, chiar dacă inima-i bate mai sonor. În lipsa acestei distracții, seara de duminică ar fi rămas banală. Un sentiment neobișnuit o cuprinde molcom. De parcă o putere dincolo de universul ei o însoțește. „Mi se pare!” Totuși, gluma devine serioasă.

VA URMA

Nicoleta Stanciu

EL, EA

El este ea, ea este el...
o vreme devin mai ușori decât secundele,
doar cât fiecare trăiește în celălalt,
în aerul în care - au fost
de la-nceput același trup.
Ea se preface în suflet,
el devine nemărginită uimire
și fiecare se face aripă celuilalt.
Apoi, și el, și ea, rușiți din același trup,
se sting și dispar
în straturile geologice ale vieții.

Poezie din volumul “Somnul fluturilor”

Titlul de mai sus îmi sugerează ideea negocierii, dacă pot să mă exprim astfel, a identităților pronominale masculine și feminine, el și ea. Cred că e de prisos să spun că în poezie, prin cuvânt, poetul devine întemeietor de lume și de sens, asemenea Celui Care ne-a creat. Lirica Nicoletei Stanciu este, pentru mine, un asemenea exemplu. Experiența de viață i-a oferit șansa de a trăi sentimentul că atât ea cât și el ”devin mai ușori decât secundele, doar cât fiecare trăiește în celălalt” și în aerul în care au fost de la început, același trup. Aceste versuri mă trimit la momentul de creație, când Dumnezeu, dorind să-i amelioreze plictiseala lui Adam, a dislocat o coastă a acestuia și din ea a făurit femeia. Miracolul acestui început de lume este sugerat astfel:

“Ea se preface în suflet,
el devine nemărginită uimire
și fiecare se face aripă celuilalt”.

Manifestarea existențial divină continuă, se subânțelege, cu înfăptuiri omenești până când “și el și ea, ruși din același trup, se sting și dispar în straturile geologice ale vieții”.

Trecerea prin această lume a “vasului acesta de lut”, metafora omului, a cunoscut și trăit “frumusețe și spaimă” și a mers “până la cel mai îndepărtat dor”. Cerându-i lui Dumnezeu mâna ca sprijin divin, el și ea trec și peste rănilor vieții.

.....
Confesiunea lirică a Nicoletei Stanciu este pe cât de tulburătoare, pe atât de proaspătă ca rostire. Dacă la început a fost cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu, poeta este conștientă de semnificația acestora, atât de sensul lor constructiv, și, nu mai puțin, de sensul lor demolator.

Cuvintele cu mesaj divin au prioritate în poezia Nicoletei Stanciu, cuvintele cu energii constructive, care implică “metale și pietriș” (alte metafore) din care se poate construi o “coloană infinită de gânduri”, metaforă a creației sau “troița din mijlocul cerului”.

Nicoleta Stanciu se bucură de posesia unei gene artistice autentice. Altfel spus, are talent.

Urmează ce-i mai greu, confirmarea, dar noi îi dorim succes în realizarea coloanei infinite de gânduri și sentimente, ca și a troiței din înaltul cerului.

Despre poeziile Nicoletei Stanciu însă, spunem că aduc un suflu liric proaspăt, o viziune ușor romantică, dar și modernă în același timp, despre viață și rostul omului în trecerea lui prin această lume. Nicoleta Stanciu crede în valorile umane și le promovează printr-un limbaj metaforic inedit. Trăind într-o bună înțelegere cu Dumnezeu, poate exprima mesaje optimiste și, nu mai puțin, dorința de împlinire prin iubire și creație. Să nu trecem cu vederea nici resursele de imaginație lirică, confirmate prin aceste poezii.

Lectura lor în cenaclu a fost pentru mine un moment de revelație spiritual-artistică.

Profesor Victor Gaidamut

Fragmente din referințele critice legate de volumul de poezii „Somnul fluturilor”.

Valerie Blanche

AMAZON
acrilic pe pânză
dimensiuni 25x30

Prof. pictor Cojocaru Vergil-Cover, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, secția pictură prezintă pe Valerie Blanche:

Artista plastică Valerie Blanche, din Călărași, „mică la stat – mare în fapt“, pictează în așa fel de alambicat, ca cei neinițiați care la casele lor nu au văzut numai „peretare”, cusute de către babe sau fete de măritat, cu texte precum: „Curat și bine aranjat, faci din colibă un palat“ sau „Fata mea frumoasă, te rog, mai mătură și-n casă”, văzând realizările plastice ale domniei sale și-ar scuipa în sân, închinându-se. Ei nu știu sărmanii, cu mintea oblonită că ceea ce te face și te menține voios și fericit este numai arta și frumosul. Averea peste măsură este pacoste pe capul unui om normal.

Valerie Blanche este o personalitate energetică și plină de entuziasm. Prin pictura sa, mai puțin pe înțelesul unora, domnia sa folosind o cromatică mai deosebită și mai inteligentă încarcă cu entuziasm actul creator prin fantezia sa, fantezie, care în viață este necesară, chiar și în matematică. Nimic nu ar fi fost descoperit și inventat fără fantezia omului inteligent și novator.

Valerie Blanche, ca și omul normal, va trăi și trăiește veșnic prin faptele lui morale, care sunt așa cum le-a facut și așa vor rămâne în eternitate. Viața morală viitoare și-o crează omul însuși prin felul cum trăiește viața trecătoare de aici. Domnia sa pictează orice, mult și bine, cu o selectă cromatică bine aleasă.

Arta plastică, brand Valerie Blanche, deși cu tendințe către abstract, văzută pe îndelete, capătă sens, o înțelege și o apreciezi. Valerie Blanche trăiește din plin bucuria

talentului și îndemnării artistice care i-au fost sortite de Creator.

Prin limbajul plastic, subtilități cromatice și transparente, valorifică la înalte cote capacitatea sa creatoare de artă plastică și frumusețe cromatică. Folosește în cromatica sa culori cu tonalități tari. În tabloul descoperit de subsemnatul într-o expoziție de grup, intitulat “Amazonul abstract“, admiram faptul cum artista se impune pe mai multe paliere artistice de interpretare după propriile instrumente plastice ale gândirii domniei sale. Ca artistă modernă, spre deosebire de artiștii plastici clasici, este scrutătoarea unei lumi plastice mai vaste și mai complexe. Deși începătoare în ale artelor plastice, Zâna Artei o va sprijini și o va îndruma către căile desăvârșirii.

După ce în pictură termină totul iute, tabloul ce rămâne mâna s-o sărute. Același lucru, în scris, îl fac și eu.

Univers verde

Râul de nisip

Gheorghe Nuță

Data și locul nașterii: 07.08.1934, Craiova, județul Olt,
decedat pe data de 25.01.2015 în municipiul Călărași.

Studii-Facultatea de Biologie-Chimie, Universitatea
București

Profesia-profesor

Funcții ocupate - Director de Cămin Cultural, secretar
științific și Director la Universitatea Populară P.V.Hanes,
Călărași; inspector metodist și secretar al cenaclului
literar "George Dan"; membru fondator al cenaclurilor
literare-"Marin Giurca" și "Phoenix", ambele din
municipiul Călărași

Activități literar-artistice: colaborări la ziare cotidiene și
reviste pe plan local și național cu eseuri, articole și
poezie. A publicat volumul de poezii "Triumful vieții".

ACESTE LOCURI

Sunt locuri pe lume
Care supun voința omului,
Ploaia de vară,
Cu miile ei de stalactite albe,
Dansând pe străzile cu lumina
Fluorescentă ale Călărașiului
Cheamă în mijlocul ei fericirea
Ploaia mărunță, calmă.
Te oprești într-o stradă liniștită,
Lași capul pe spate,
Închizi ochii
Și te înfiori de sărutarea rece
A ploii.
Valea Dunarii domoală,
Care duce la Chiciu
Îți poruncește să fugi și să râzi.
Alergi bucuros atunci
Când vrei să calci leneș
Prin spicele mature
Și firele de iarbă necosite
Sub privirile blânde ale soarelui,
Aceste locuri
Să nu le uiți
Locuri care pe lume
Supun voința omului.

PE BALTĂ

Cum ne striga vântul dintre trestii
Cum ne cheama lung la șuerat
Glasuri tainice de păsări
Pe sub sălcii negre pe-nserat.

Fâlfâie o pasare de umbră
Înecată undeva în cer
Umbra nopții bâjbâie și umblă
Peste ape grele ca de fier.

Crapi solzoși și somni cu mîzga udă
Curg în cete temuți pe sub cristal
Lini, domoli pe funduri de pridval
În nămoluri calde se afundă.

Și o vrajă moale năpădește
Adieri de izmă și lăstar
Când neștearsă de la felinar
Vine vântul mirosind a stuf și pește.

VINO PRIMĂVARĂ

Vino, vino, primăvară
Să ies cu mândra afară,
Pe sub salcia pletoasă
Să mi-o fac mândră mireasă.

Vino mândră pe sub stele
S-alin dorurile mele,
Vino cer cu lună blandă
Pe sub salcia plăpândă.

Vino soare și tu lună
Să pun mândrei o cunună
Vino dragoste cu rouă,
Să-mi împart inima-n două.

Vino, vino, primăvară
Să strâng dorurile iară,
Vino liniște d-argint,
La sfârșit de labirint.

In memoriam de Nelu Chiru

PHOENIX – simbolul reînnoirii și renașterii veșnice,
CATHARSIS – purificarea spiritului cu ajutorul artei, prin
participarea intensă la fenomenul artistic.

Ni le dorim cu ardoare pe amândouă!

Membrii cenaclului

Colectivul redacțional
Corina Soare - redactor – șef
Nelu Chiru - redactor